

Şeyh Şamil Hazretleri

Meşhûr Kafkas kahramânı, âlim ve velî. Rusların, Kafkasya'da ortadan kaldırmak istediği İslâmiyeti, tekrar ihyâ etmek, yaymak için uğraşan, Kafkas-Rus mücâdelesinin en unutulmaz simâsı ve düzenli Rus ordularını dize getiren büyük mücâhid. 1797 (H.1212) senesinde Dağıstan'ın Gimri köyünde doğdu.Küçük yaşından itibaren ilim tahsîl edip âlim olması için, zamanın ulemâsından okudu. Şâmil, otuz yaşına kadar; tefsîr, hadîs, fıkıh ilimlerini, edebiyât, târih ve fen bilgilerini öğrenerek, büyük bir âlim, gönül sâhibi bir velî oldu.

Rusların, Kafkasya'daki müslüman Türkleri esâret altına almak, kalblerindeki îmânı söküp atmak ve İslâmiyeti yok etmek için maddî ve mânevî bütün güçleri ile uğraştığını görünce, gönlündeki îmânın tezâhürü olarak cihâd aşkıyla ortaya atıldı. Kafkasya'da yaşayan Türkler, onu başlarına imâm, rehber seçtiler. İmâm Şâmil, daha önce Rusların esâretini kabûl etmiş kabîleleri de saflarına katarak, düzenli küçük bir ordu kurdu. Bu küçük ordusuyla yirmi beş sene, İslâmiyeti yok etmek, müslümanları ortadan kaldırmak isteyen Ruslara kan kusturdu. Nice generallerini harp meydanlarında öldürüp, nicelerini de çarlarına karşı küçük düşürdü, onları âciz bıraktı.

Şeyh Şâmil, arkadaşları ile ilim öğrenmek üzere Bağdât'a gidip, Mevlânâ Hâlid hazretlerinden ders aldı. Ondan; tefsîr, hadîs, fıkıh, edebiyât, târih ve fen ilimlerini öğrenerek, büyük bir âlim, ayrıca tasavvuf ilmini öğrenerek, hocasının eşsiz teveccühleri ile de büyük bir velî oldu. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî hazretleri, bu kıymetli talebesine halîfelik de vererek, Allahü teâlâyâ kavuşmak arzusuyla yanan âşıkların kalblerine bir kıvılcım sunması için memleketi olan Kafkasya'ya gönderdi.

Şeyh Şâmil, büyük bir îtinâ ile bütün şartlarına âzamî titizliği göstererek haccını yaptıktan sonra, ömrünü O'nun sünnet-i seniyyesini yaymak için uğraştığı, bu uğurda ölümü göze aldığı, sevgili, muhterem, mübârek Peygamberi, iki cihânın efendisi Muhammed aleyhisselâmın huzûr-ı şerîflerine gitmek için, nûrlu Medîne yollarına düştü. Her an aşkıyla yandığı efendisine yaklaşıyor, şimdiye kadar içinde kopan fırtınalar her geçen sâniye daha da şiddetleniyordu.Peygamber efendimize olan aşkının çokluğundan ve O'na kavuşmanın heyecânından dolayı gözünden sel gibi gözyaşı akıtan Şeyh Şâmil, sürünerek Resûlullah'ın huzûr-ı şerîflerine geldi. Kabr-i saâdetlerinin kible tarafına geçip, mübârek ayak uçlarından Resûlullah'a, gönlünün en derin köşelerinden coşup gelen vecd ile: *"Essalâtü ves-selâmü aleyke yâ Resûlallah! Essalâtü ves-selâmü aleyke yâ Habîballah.Essalâtü ves-selâmü aleyke yâ Seyyidel evvelîne vel-âhirîn!"* diyerek selâm verince, Resûlullah'ın, selâmına mukâbelesi ile şereflendi. Orada bulunanların şahid olduğu bu hâdiseden sonra Şeyh Şâmil, uzun müddet duâ edip gözyaşı dökerek hasretini giderdi, gönlündeki fırtınaları dindirdi.

Şeyh Şâmil, Medîne-i münevvereye geldiğinde hastalandı. Kısa süren bu hastalığında âile efrâdı, berâberinde gelip kendisine hizmet edenlerle ve ziyâretine gelenlerle vedâlaştı. Sonra başında okunan Kur'ân-ı kerîm tilâvetleri arasında, 1870 (H.1287) senesi Zilka'de ayının yirmi beşinci gününde Kelime-i şehâdet söyleyerek vefât edip, sevdiklerine kavuştu. Cennet-ül-Bakî' Kabristanlığına defnedildi.

Kaynak: Evliyalar Ansiklopedisi